

Sygn. akt I CZ 105/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2015 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 lipca 2014 r.,

**oddala zażalenie; zasądza od powoda na rzecz pozwanego
Banku kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z 4 grudnia 2013 r. jako niedopuszczalną ze względu na fakt, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczała 50.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie, powód wniósł o jego uchylenie, argumentując, że Sąd nieprawidłowo ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niezasadnie odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Według utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym odpowiednie stosowanie - dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia – przepisów art. 19-23 k.p.c., nie może uzasadniać ponownego ustalania tej wartości (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z 17 lipca 1997 r., III CKN 135/97, niepubl., z 14 listopada 1997 r., III CZ 82/97, niepubl., z 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162 oraz postanowienie z 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, niepubl.). Nie można bowiem odesłania do odpowiedniego zastosowania do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, zarówno w apelacji, jak i w skardze kasacyjnej „przepisów o wartości przedmiotu sporu” rozumieć jako uprawnienia - na użytek skargi kasacyjnej - do ponownego oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia według reguł przewidzianych w art. 19 i nast. k.p.c., w sposób prowadzący do zmiany ustalonej już i utrwalonej wartości przedmiotu sporu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, niepubl.). Tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze kasacyjnej „wartości przedmiotu zaskarżenia” w kwocie innej niż poprzednio w apelacji. Wartość przedmiotu zaskarżenia, którego dotyczy skarga kasacyjna, obejmuje tylko te roszczenia strony wnoszącej skargę kasacyjną, które zostały objęte oddaleniem apelacji przez sąd drugiej instancji i których dlatego dochodzi w postępowaniu kasacyjnym. Jeśli skarga kasacyjna nie obejmuje całości

roszczeń dochodzonych przed sądem drugiej instancji, to wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wartości przedmiotu sporu. Jedynie w sytuacji, gdy strona wadliwie wskaże wartość przedmiotu zaskarżenia (tj. nie tylko w zakresie roszczeń nieuwzględnionych w postępowaniu apelacyjnym), wskazanie nie jest wiążące dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy.

W rozpoznawanej sprawie powód skarży wyrok Sądu drugiej instancji w całości. Z dokumentacji aktowej sprawy wynika zarazem, że zarówno wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego, jak i wartość przedmiotu sporu w sprawie zamykały się kwotą 640 złotych. Wartość przedmiotu sporu nie została sprawdzona z urzędu przez Sąd pierwszej instancji (art. 25 § 1 k.p.c.), pozwany zaś przed wdaniem się w spór nie zgłosił stosownego w tym względzie zarzutu (art. 25 § 2 k.p.c.). Oznacza to, że w sprawie doszło do utrwalenia wartości przedmiotu sporu i tym samym brak podstaw do odmiennego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.